

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **FIDENTIA s. r. o.**, se sídlem U strže 401/4, Praha 4, zastoupena Mgr. Liborem Michalcem, advokátem se sídlem Bezručova 184/29, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2015, č. j. 10 A 196/2015 – 12,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2015, č. j. 10 A 196/2015 – 12, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně FIDENTIA s. r. o. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2015, č. j. 10 A 196/2015 - 12, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením ze dne 14. 12. 2015, č. j. 10 A 196/2015 - 12, odmítl pro nepřipustnost žalobu společnosti FIDENTIA s. r. o., kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 9. 2015, č. j. 23/2015-150-SPR/3 (dále také „napadené rozhodnutí“, či „rozhodnutí o obnově“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „správní orgán“) ze dne 9. 7. 2015, č. j. S-MHMP 234000/2013 (dále také „rozhodnutí správního orgánu“), kterým byla povolena obnova řízení ohledně žádosti o zápis změny vlastníka a provozovatele vozidla tovární značky BMW 320D, RZ X, VIN X, a vozidla tovární značky Bombardier, RZ X, VIN X, v registru silničních vozidel.

Městský soud se především zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí, jež mu předcházelo, rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy úkonem, jímž se ve vztahu k žalobkyni zasahuje do jejích veřejných subjektivních práv. Dospěl při tom k závěru, že nikoliv. Registr vozidel je informačním nástrojem, jehož zápisy mají povahu toliko evidenční. Jinak řečeno, zápis v takovém registru nese jen informaci o skutečnosti, která ke dni

zápisu nastala. Podle ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“) obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše změnu vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel na základě žádosti nebo oznámení, jsou-li splněny podmínky podle ust. § 6 odst. 3 písm. d) a e) téhož zákona. Při zápisu této změny vlastníka či provozovatele silničního vozidla zapíše i údaj o novém vlastníku či provozovateli do technického průkazu silničního vozidla, vydá nové osvědčení, přidělí silničnímu vozidlu registrační značku a vydá tabulky s přidělenou registrační značkou. Po provedení těchto úkonů předá technický průkaz silničního vozidla, osvědčení o jeho registraci a tabulky s přidělenou registrační značkou nově zapsanému vlastníku či provozovateli silničního vozidla. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že řízení o žádosti o změnu údajů v registru silničních vozidel v případě, že je této žádosti vyhověno, není ukončeno vydáním správního rozhodnutí, ale je pouze proveden požadovaný úkon, kterým je zápis změny v tomto registru. Provedením tohoto zápisu je předmět žádosti vyčerpán a zápisem samotným se nekonstituuje žádné právo, které by bylo lze dále vykonat. Provedený zápis v registru silničních vozidel tak má povahu prosté informace, jež může být dále využívána. Je tak i pojmově vyloučeno, aby tento zápis měl vlastnost spočívající v jeho vykonatelnosti (srov. § 100 odst. 6 věty druhé správního řádu). Povolením obnovy řízení o ohledně žádosti o zápis změny do registru silničních vozidel proto provedený zápis nemůže být dotčen. K případné změně tohoto zápisu resp. k obnovení původního zápisu, by mohlo dojít jen v důsledku nového rozhodnutí, vydaného v obnoveném řízení. Městský soud proto dospěl k závěru, že jak ve vztahu k žalobkyni, tak ve vztahu k ostatním účastníkům původního řízení, rozhodnutí o povolení obnovy řízení podle ust. § 100 správního řádu nevyvolává žádné účinky v jejich právní sféře, a nejedná se tedy o rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Správní soud proto podanou žalobu odmítl, neboť se jedná o nepřijatelný návrh [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s.].

Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou opřela o důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a o nicotnost napadeného rozhodnutí.

Stěžovatelka především namítá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, dovodil-li, že rozhodnutí o obnově řízení není způsobilé přímo a negativně zasáhnout do jejich subjektivních práv jako vlastníka silničního vozidla BMW 320D, RZ X, a že proto není dána ani její žalobní legitimace (nejde o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s.).

Je si vědoma toho, že řízení o ohledně žádosti o změnu údajů v registru silničních vozidel podle ust. § 8 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPPV“), není zakončeno vydáním rozhodnutí, ale jen faktickým provedením požadovaného úkonu (zápisu změny). Má však za to, že tímto úkonem, resp. rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy jako správního orgánu bylo současně i deklarováno její vlastnické právo k uvedenému vozidlu. Proti případnému zásahu do svých práv se tedy mohla bránit pouze opravnými prostředky proti žalobou napadeným rozhodnutím. Předestřeným výkladem městského soudu by naopak mohl nastat stav, kdy správním orgánem bude popřeno již dříve deklarované její vlastnické právo k předmětnému vozidlu, a bude tak zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv. Neměla proto jinou cestu, než se domáhat ochrany svého subjektivního práva prostřednictvím podané žaloby. Žalobou napadla samotné rozhodnutí o obnově řízení, neboť v případě vyčkávání na rozhodnutí v obnoveném řízení, by se mohlo stát, že by již nebyla jeho účastníkem (pozbyla by práva domáhat se zrušení případné změny v registru vozidel). Na podporu svého tvrzení poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, které se sice týkalo zápisu v katastru nemovitostí, ale premisy v něm

pokračování

vyjádřené lze přiměřeně vztáhnout i na nyní rozhodovanou věc. Je tomu tak především proto, že každý zápis ve veřejnoprávní evidenci má své logické dopady i do soukromého práva (nelze zcela vyloučit, aby účinky napadeného usnesení o zastavení řízení Magistrát hlavního města Prahy posoudil tak, že nebude nadále vedena jako vlastník vozidla v registru silničních vozidel a dojde tak k zásahu do jejího veřejného subjektivního práva). Ve shodě s dřívějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, má za to, že i v řízení, kterým je povolena nebo nařízena obnova řízení, může dojít k zásahu do práv fyzických nebo právnických osob. Její žaloba proto byla přípustná, a pokud ji městský soud odmítl, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Stěžovatelka v souvislosti s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015 - 57, posléze zdůrazňuje, že její žaloba byla důvodná zejména proto, že napadená rozhodnutí jsou nicotná. K této nicotnosti proto měl městský soud také přihlížet z úřední povinnosti. Ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo dopravy se ke kasační stížnosti nevyjádřilo, ač s ní bylo řádně obeznámeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že usnesení městského soudu je třeba zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatelka tímto mimořádným opravným prostředkem domáhá zrušení usnesení městského soudu o odmítnutí její žaloby, neboť má za to, že je toto rozhodnutí nezákonné [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Byl-li totiž návrh městským soudem odmítnut nebo řízení o něm zastaveno, lze podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. namítat jen nezákonnost tohoto odmítnutí nebo zastavení řízení. Není přitom rozhodné, v jaké okolnosti měla tato nezákonnost původ - zda v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení, ve vadách předchozího řízení, či v nepřezkoumatelnosti tohoto soudního rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, či v nyní namítané nicotnosti. Je tomu tak proto, že ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „konzumuje důvody“ kasační stížnosti, jinak podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Již z povahy věci musí otázce posouzení zákonnosti napadeného soudního rozhodnutí předcházet úvaha správního soudu o tom, zda žalobou napadené správní rozhodnutí netrpí nicotností.

V projednávané věci byla námitka nicotnosti de facto vznesena i v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se z tohoto důvodu především zabýval stížní námitkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 9. 2015, č. j. 23/2015-150-SPR/3, a potažmo i rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 7. 2015, sp. zn. S-MHMP 234000/2013.

Nejvyšší správní soud vyšel při svém rozhodování ze svého předchozího rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015 - 57, který je dostupný na www.nssoud.cz, jímž nejprve zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2015, č. j. 10 A 168/2015 - 28 (výrok I.) a vyslovil, že rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 9. 2015, č. j. 23/2015-150-SPR/3,

a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 7. 2015, sp. zn. S-MHMP 234000/2013, jsou nicotná.

Sedmý senát Nejvyššího správního soudu rozhodující v nyní projednávané věci neshledal žádného důvodu, aby se jakkoliv odchýlil od právního názoru ohledně nicotnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí vyslovené v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015 – 57.

Je tomu tak proto, že v obou případech vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 281/2015 a sp. zn. 7 As 3/2016 (nyní projednávaná věc) byly předmětem přezkumné činnosti městského soudu naprosto totožná rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 9. 2015, č. j. 23/2015-150-SPR/3, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 7. 2015, č. j. S-MHMP 234000/2013.

Posouzení otázky nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu je pro tento soud zásadní. O nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu rozhodl k tomu příslušný Nejvyšší správní soud (srov. § 110 odst. 2 písm. a) a § 76 odst. 2 s. ř. s.). Nicotnost je vlastnost správního rozhodnutí a správní soud je k ní povinen přihlížet z úřední povinnosti (i bez žalobní/stížnostní námítky). Je-li pak k tomu příslušným orgánem (zde Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 9 As 281/2015) deklarována nicotnost správního rozhodnutí, nemá takové (nicotné) rozhodnutí žádné účinky. Musí proto na něj být od počátku nahlíženo tak, jako by zde vůbec nebylo.

Nejvyšší správní soud rozhodující v této věci proto dospěl též k závěru, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť městský soud při svém rozhodování posuzoval zákonnost ve skutečnosti nicotného správního rozhodnutí, a fakticky zůstal jen na posouzení otázky přípustnosti žaloby stěžovatelky. Na stejná správní rozhodnutí, která byla v obou případech předmětem přezkumné činnosti desátého senátu městského soudu, přitom musí být nahlíženo stejně (byla-li ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 168/2015 vyslovena jejich nicotnost, musí být nicotná i správní rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 196/2015). Je tomu tak proto, že otázce přípustnosti podané žaloby, zejména dospěje-li správní soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., musí předcházet úvaha správního soudu o tom, zda jde vůbec o běžné rozhodnutí v právním slova smyslu, resp. zda nejde ve skutečnosti o „pseudorozhodnutí“, „paakt“, tedy o „nicotné rozhodnutí“, které není pro své nejtěžší a nezhojitelné vady s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Touto otázkou se však městský soud při svém rozhodování nezabýval, ač tak správně měl učinit. Napadené usnesení městského soudu je proto nezákonné ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani okolnost, že nyní kasační stížností napadené usnesení městského soudu bylo vydáno dříve (dne 14. 12. 2015), než o nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015 - 58.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2015, č. j. 10 A 196/2015 – 12, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V tomto řízení bude na městském soudu, aby ve světle právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v této věci i ve věci vedené pod sp. zn. 9 As 281/2015 rozhodl způsobem, který bude odpovídat zákonu.

pokračování

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (zde Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu